

BILLY COLLINS

Arisztotelész

Ez az eleje.
Szinte bármi megtörténhet.
Itt található
a világosság megteremtése, egy hal, amely a föld felé vonaglik,
az *Elveszett Paradicsom* első szava egy üres lapon.
Gondolj egy tojásra, az A betűre,
egy asszonyra, aki az üres színpadon vasal,
miközben a súlyos függöny felemelkedik.
Ez a kezdet kezdete.
Az egyes szám első személyű elbeszélő bemutatkozik,
a származásáról beszél.
A mezzoszoprán a színpad mögött áll.
A hegymászók a térképet tanulmányozzák,
vagy épp húzzák fel azokat a hosszú gyapjúzoknikat.
Korán van, évekkel a Bárka előtt, hajnal.
Egy állat portréját kenik
a barlang falára,
és te még nem tanultál meg mászni.
Ez az indulás, a megnyitás:
egy gyalog előrelép egy ujjnyit.
Ez az első éjszakád vele,
az első éjszakád nélküle.
Ez az első rész,
amelyben a kerekek elkezdnek forogni,
amelyben a lift emelkedni kezd,
mielőtt majd az ajtók szétcsapódnak.

Ez a közepe.
A dolgoknak volt idejük bonyolódni, bepiszkolódni,
igazivá válni. Többé semmi sem egyszerű.
Városok hajtottak ki a folyók mentén,
hemzsegnék a kereszteződő szándékú emberek –
milliónyi elképzelés, milliónyi vad tekintet.
Hátizsákját itt teszi le a csalódottság,
itt veri fel rongyos sátrát.
Ez a ragacsos rész, amelyben besűrűsödik a sztori,
amelyben a cselekmény hirtelen visszafordul,
vagy botrányos irányt vesz.
Az elbeszélő itt szentel hosszú bekezdést annak,
hogy Miriam miért nem akarja Edward gyerekét.
Valaki levelet dug a párnája alá.
Itt, a csúcsponton szólal meg egy ária,
az árulás dala, bosszúval fűszerezve.

A hegymászócsapat a hegy felénél,
egy szirtre tapadva.
Ez a híd, a fájdalmas moduláció.
Ez a dolgok sűrűje.
Annyi minden zsúfolódik össze középre –
Spanyolország gitárjai, egy érett avokádó felszeletelve,
orosz egyenruhák, hangos bulik,
tóparti csók, a falon áthallatszó veszekedések,
túl sok ahhoz, hogy meg lehessen nevezni,
túl sok ahhoz, hogy gondolkodni lehessen róla.

Ez pedig itt a vége,
az autó rohanva letér az útról,
a folyó elveszti a nevét egy óceánban,
a lefényképezett ló hosszú orra
megérinti a virtuális vonalat.
Ez a kolofon, az utolsó elefánt a felvonuláson,
az üres tolószék,
galambok, lebegve, lefelé az estében.
A színpadot itt holttestek borítják,
szereplőit az elbeszélő a celláikba küldi,
a hegymászók a sírjaikban pihennek.
Én leütöm az entert,
te becsukod a könyvet.
Sylvia Plath kint a konyhában,
St. Clement nyaka körül pedig vasmacska.
Ez az utolsó falat,
amely semmivé hígul.
Ez a vége, Arisztotelész szerint,
amire mindannyian vártunk.
Ahova minden befut,
a végállomás, amiről muszáj képzelegnünk,
fénycsík az égen,
kalap a szögön, a kabinon kívül pedig hulló levelek.

Kőríz Imre fordítása